

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie ze skargi M. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. V KK 417/23, po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 lipca 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 16 czerwca 2024 r. M. K. złożył do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. V KK 417/23, wnosząc o stwierdzenie przewlekłości i przyznanie mu 40.000,00 zł od Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1725;

dalej jako: „ustawa o skardze na przewlekłość”) skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Skarga M. K. spełnia tylko pierwszy wymóg. Skarżący wskazał sygnaturę postępowania, które w jego ocenie trwa zbyt długo oraz sformułował żądanie stwierdzenia jego przewlekłości, ale nie podał uzasadnienia dla tego żądania. Skarżący w żaden sposób „nie tłumaczy” na czym polega opieszałość działania Sądu Najwyższego (sądów powszechnych) w jego sprawie. Za niewystarczające uznać należy tu stwierdzenie, że postępowanie w sprawie zaczęło się w 2015 r. Irrelevantne dla skargi na przewlekłość są rozważania Skarżącego na temat jego niewinności czy uniemożliwienia mu udziału w procesie resocjalizacji.

Jedynie na marginesie zauważyć należy, że sprawa V KK 417/23 wpłynęła do Sądu Najwyższego 14 września 2023 r., a termin posiedzenia niejawnego w sprawie został wyznaczony na dzień 30 lipca 2024 r.

W ocenie Sądu Najwyższego, w skardze brak jest „okoliczności uzasadniających żądanie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków. Wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga M. K. musiała zostać odrzucona.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]

